

OVLÁDAČ LUDÍ

|||||
[LOADING]

ILUSTROVAL
JIM FIELD

DAVID
BADDIEL

ALBATROS

Ovládač lidí

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

David Baddiel

Ovládač lidí – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

**DAVID
BADDIEL**

Ilustroval Jim Field

Albatros

*Venované starým mamám Sarah a Dinks,
ktoré už nie sú medzi nami.*

ČASŤ 1

POZASTAVIŤ

KAPITOLA 1

Fred a Ella

Fred a Ella Stonovci sú dvojčatá. No nikdy si neboli celkom istí, či sú jednovaječné, alebo dvojevaječné dvojčatá. S určitosťou vedeli len to, že sa narodili v rovnaký deň (20. septembra pred jedenástimi rokmi) a že majú rovnakých rodičov (Erika a Janine). Lenže sa volali Fred a Ella. Pričom Fred bol chlapec a Ella zasa dievča, takže nemohli byť jednovaječné dvojčatá, to dá rozum.¹

(1) Ak je jedno z dvojčiat chlapec a druhé dievča, tak sú vždy dvojevaječné. Ale nepýtajte sa ma prečo... je to trochu zložité.

No aj tak mali pocit, že sú ako jeden. Občas sa im dokonca zdalo, že vedia, na čo ten druhý myslí. Ba dokonca sa vedeli dorozumievať len hýbaním pier, aj keď

boli od seba vzdialení až dvesto metrov. A veru sa aj podobali ako vajce vajcu. Obaja nosili okuliare a väčšinou aj školskú uniformu (hoci v ich škole nebola uniforma povinná). Obaja nosili strojček na horných zuboch, aspoň v tejto chvíli, teda vo chvíli, keď sa náš príbeh začína.

Obaja mali tiež radi rovnaké veci, ako napríklad superhrdinov, japonské animované fantasy, komiksy, matiku (veru tak, mali radi matiku a občas sa hrávali

hru s názvom *Kto vymenuje viac desa-tinných miest pí?*). A čo je najdôle-žitejšie, obaja zbožňovali videohry. Zbožňovali ich všetky, ale predsa mali pár obľúbených, predovšetkým: *FIFA*, *Street*

Fighter, *Super Mario* a *Minecraft*. Jediné, čo si kupovali za svoje chabé vreckové, boli najnovšie verzie týchto hier. Ella ich vedela hrať lepšie ako Fred², ale

(2) V jednej veci bol však Fred predsa len lepší, a to v upravovaní avatarov. Vedel spraviť fakt špičkového avatara v hocakej hre, vždy mu dokonale sedeli vlasy, farba očí, farba pleti, oblečenie, zuby. Všetko bolo tak, ako má byť. Občas sa Fredovi dokonca zdalo, že radšej upravuje avatary, ako sa hrá.

neprekážalo muto. Vedel, že má šikovnejšie prsty a ľahšie sa jej prepája pohľad s pohybom rúk. Niekedy ho štválo, že prehrá, to nevrávím, ale inokedy zasa rád sledoval, ako prepletá prstami po jej ovládači, akoby spamäti hrala nejakú klavírnu sonátu. A keď hovorím, že po jej ovládači, mám na mysli JEJ ovládač. Ella s Freedom totiž mali každý vlastný ovládač. Najmä Ella vždy presne vedela, ktorý je jej. Mal ideálnu váhu, dokonale jej sadol do ruky a presne sa hodil k jej hernému štýlu (hoci neškolenému oku by sa mohli oba ovládače zdať navlas rovnaké).

A presne preto sa tak napajedila, keď sa s ním niečo stalo.

KAPITOLA 2

Erik

Erik Stone bol tučný a naozaj sa to nedá povedať krajšie. Teda, dalo by sa a Erik sa veru často utiekal k slovíčkam ako *plnší* alebo *zavalitý*, prípadne hovoril, že jeho telo sa priveľmi *zavodňuje*. No pravda je, že bol tučný, pretože sa prejedal. Jeho telo sa nezavodňovalo, ale „zaslaninkovalo“.

Aby sme mu však nekrivdili, treba povedať, že často držal všakovaké diéty. Zvyčajne ho k nim donútila jeho manželka Janine s deťmi.

Mal za sebou vlákninovú diétu, sacharidovú diétu, tiež džúsovú diétu, potom diétu bez džúsov,

diétu s kyslou kapustou, diétu s hráškovo-mätovou polievkou a aj diétu, ktorú si vymyslel sám, keď jedol len banánové mafiny a syr. Pretrpel diétu 5 : 2, 6 : 1, 4 : 3 a 2 : 5, ba dokonca 17 : 28 (čo znamenalo, že celú minútu medzi 17.27 hod. a 17.29 hod. nič nezjedol). Chodil do rôznych podporných skupín, napríklad bol v skupine *Večne na diéte*, *Anonymní čokoholici*, *Stokiloví si pomôžu*, *Krúžok plnších a zavalitejších zaslaninkováčov* a tiež v *Krúžku tých, čo si za to môžu*

sami (čo bolo vrece, do ktorého Janine hádzala všetky jeho skupiny).

Problém bol, že diéty Erikovi nepomáhali, nechudol. Práve naopak, vždy pribral, pretože len čo dodieťoval (po štyroch alebo piatich dňoch), nadžgal do seba päťkrát toľko slaninových sendvičov, ako sám vážil.³

Keď sa stala tá strašná vec s Elliným ovládačom, Erik si práve pochutnával na slaninovom sendviči. Bol to jeho prvý slaninový sendvič po diéte so zemiakovými šupkami, ktorú držal celé dva dni. (Pri tejto diéte môžete jesť len grilovanú zemiakovú šupku s nejakou nízkotučnou nátierkou a Erik sa rozhodol, že tá jeho nátierka pokojne môže obsahovať majonézu.)

Vlastne za to celé tak trochu mohol slaninový sendvič. Ide o to, že vždy keď si Erik dopraje svoj prvý

(3) Situácii tiež veľmi nepomohlo, že Erik pracoval v supermarkete ako manažér maloobchodu (naozaj neviem, čo to znamená). V každom prípade, Stonovci vďaka tomu dostávali veľké zľavy na jedlo, najmä na slaninu, a keďže tej Erik kupoval na kilá, dostal na zamestnaneckú zľavu ešte množstevnú zľavu.

podieťový sendvič, dá sa tak strhnúť slanou masťou bravčovej slaninky, kečupom a bielym chlebom, že zabudne na celý svet a pôžitkársky privrie oči. Vtedy doslova splynie s jedlom.

Bohužiaľ, keď sa dal strhnúť týmto konkrétnym slaninovým sendvičom, práve si sadal na gauč pred televízor s tanierom v jednej ruke a sendvičom v druhej ruke... len v SLIPOCH.

Vo svojich obrovských sivých slipoch s ypsilonom vpredu z osemdesiatych rokov.

Mal v pláne hneď otvoriť oči a pozerat' televízor, no až o malú chvíľočku, až keď sa nabaží soli. Až keď... „Au!“ zreval Erik a otvoril oči tak veľmi, že mu skoro vypadli.

„Čo sa robí?“ opýtala sa Janine a ani na okamih neodtrhla oči od *Pokladu na pôjde*. Janine Stonová nevynechala jediná časť svojho obľúbeného programu a bola presvedčená, že jedného dňa aj ona nájde na pôjde niečo v miliónovej hodnote. Čo bola ozaj divná predstava, keďže Stonovci bývali v prízemnom byte.

„Dačo som prisadol,“ lamentoval Erik.

„Tak si z toho odsadni,“ poradila mu manželka s pohľadom prilepeným na obrazovku. Hladkala pritom mačku, bielu chlpatú šelmičku, ktorá sa volala Filoména Anastázia.

„Nemôžem!“

„Ako to?“

„Tuším... tuším sa mi to tam zaseklo.“

Erik vstal a otočil sa chrbtom k manželke. Zaujímavé je, že sa po celý čas napchával slaninovým sendvičom akoby nič.

„Vidíš to?“ opýtal sa.

„Ako to myslíš?“ nechápala Janine.

Mrkol na ňu cez plece. „Mohla by si aspoň nachvíľu prestať zízat' na telku?“

Janine Stonová hlasno zamľaskala, odvrátila pohľad od televízora

a pozrela ponad Filoméniu strapatú hlavu na chr-
bát svojho manžela. Potom nepatrne sklopila zrak.

„Čo je to?“ opýtal sa.

„Čo je čo?“

„Tá čierna vec, čo ti trčí zo slipov.“

„To by som chcel vedieť od teba!“ strácal nervy
Erik. „Nejde o to, že to trčí, ide o to, že ma to bolí!“

Spoza chrbta sa mu znova ozvalo zamláskanie.
Erik raz priznal (vel'mi tichučko a len úzkemu kruhu
kolegov v podnikovej jedálni), že keby jeho ženu mal
zosobňovať nejaký zvuk, bolo by to *mlásk*.

„Prepánajána, Erik, ved' sa trochu zohni!“

Erik sa zohol. Na okamih nastalo ticho, lebo Ja-
nine s Filoménu skúmali, čo to len môže byť. Erik
mal doslova pocit, že počuje, ako im pracuje mozog.
Nakoniec sa Janine zhrozila: „Ako sa ti to tam, pane-
bože, dostalo?“

„Ako sa mi tam, panebože, dostalo čo?“ nechá-
pal Erik.

„MÔJ OVLÁDAČ!!!“ skríkol ďalší hlas.

Ten už patril Elle a znel veľmi nehnevane. Nečudo, keď vošla do obývačky práve vo chvíli, keď sa jej mama trochu znechutene načahovala k Erikovmu zadku, aby mu z neho vytiahla jej najmilovanejšiu vec pod slnkom.

KAPITOLA 3

Kyberdodo

Elin ovládač po tejto príhode fungoval. Páčka síce trochu ovísala a tlačidlo X vyzeralo, že ho pridlávila nejaká strašná sila (sila spájajúca dve polovičky Erikovho zadku). No v podstate fungoval. Akurát si bolo treba zvyknúť na to, že len čo zavibroval, ako ovládače zvyknú, keď vo FIFE trafíte tyčku alebo keď nastane výbuch v *Call of Duty*, Elle sa zdalo, že vibruje aj pre niečo iné.

Zrejme preto, lebo sa na okamih ocitol na veľmi, veľmi zlom mieste.

Ibaže Ella sa ho už potom nechcela ani dotknúť

a každý v rodine, dokonca aj Erik, to chápal. Bol to dobrý človek a milujúci otec (hoci k slaninovým sendvičom prechovával rovnakú lásku ako k svojim deťom), takže Elle dokonca navrhol, že jej kúpi nový ovládač. Pod podmienkou, že nikomu nepovie, čo sa stalo so starým.

Na druhý deň po Erikovom slúbe sedeli Ella s Freedom v školskej počítačovej miestnosti. Hoci nazývať ten priestor *miestnosťou* je trochu prehnané. Lesfieldska základná škola, do ktorej chodili Fred s Ellou, bola viac-menej dobrá škola, len celkom bez peňazí. Nuž to, čo v nej nazývali *počítačová miestnosť*, bola v skutočnosti len veľká skriňa na čistiace prostriedky bez čistiacich prostriedkov. V tejto skrini, na policičke, kde kedysi stálo päť poloprázdnych fliaš ultraúčinných Domestosov, teraz ležal osemročný notebook.

Fred s Ellou však na to nedbali, pretože v tej chvíli si natešene prezerali svoje obľúbené stránky

s videohrami a čítali si recenzie na najnovšie ovládače. Najmä Ella bola vo vytržení.

„Ludia, čo nehrajú, ani len netušia, aké všelijaké ovládače existujú, však?“ zadúšala sa. „Myslia si, že ovládač je len kus plastu prepojený s hernou konzolou. Och, ako sú vedľa, sú vedľa ako tá jedľa!“

Fred prikývol. Už si privykol Ellu len mlčky počúvať, keď sa rozohnila pre niečo, čo súviselo s videohrami. Navyše mala pravdu. Preklikávala sa desiatkami webových stránok a ukazovala mu najrozmanitejšie ovládače. Neuniklo mu, že tie jej šikovné prstíky vedia rovnako rýchlo pracovať aj s myškou, nielen s herným ovládačom.

Ukazovala mu čierne, sivé, strieborné, dúhové aj maskáčové ovládače, ovládače vo farbách futbalových tímov, ovládače s drobnými páčkami, s veľkými pákami, také, čo mali rýchlostnú páku s volantom, ovládače s modrými alebo červenými alebo žltými či bielymi svetielkami, s ryhovanými alebo hladkými rúčkami, s rúčkami potiahnutými kožou

alebo v tvare ľudských rúk. Ovládače so slúchadlami, mikrofónmi aj reproduktormi, ovládače, ktoré ste si mohli upraviť podľa svojich predstáv, ba našla aj ovládač, ktorý mohol mať tvar majiteľovho mena.

„Dve elká v Ella by mohli byť rúčky!“ navrhla nadšene.

„Veru mohli,“ pritakal Fred a dumal, ako by sa to dalo zaonačiť pri jeho mene. Možno keby ho navrhli podľa jeho celého mena, teda Frederik, tak rúčky by mohli byť „d“ a „k“. Na druhej strane, Frederik bolo trochu prídlhé meno na ovládač. Asi by mal ruky strašne ďaleko od seba.

„Čo to máš za prehliadač?“ opýtal sa ich takmer kamarát Viktor. Bol jedným z mála žiakov v škole, na ktorého ste mohli naraziť v počítačovej miestnosti. Stál za Ellou a nakúkal jej ponad plece.

„Prehliadač?“ opýtala sa Ella a ani sa neotočila. „Čo ja viem? Asi Safari.“

Viktor mrkol na svoju mladšiu sestru Violu. Vybuchli do smiechu.

„Že Safari! To je trapas!“ zvolali jednohlasne.

Ella pozrela na Freda a Fred pozrel na Ellu. Viktor s Violou sa vyznali v technických veciach a boli na to patrične hrdí. A to bol aj dôvod, prečo boli len takmer kamaráti a nie naozajstní priatelia.⁴

„Safari je zlý?“ opýtala sa Ella.

„Nie je zlý... akurát je trochu za opicami,“ poučal ich Viktor.

„... čo sa týka vzhľadu aj rýchlosti,“ doplnila Viola. „Mám na mysli rýchlosť st'ahovania,“ doplnila aj pre menej chápaných.

„My by sme sa asi skôr rozhodli pre...“

Viola nadšene vypúlila oči: „... Allegroš?“ navrhol. „Alebo Kviksmrat, Protikel, Internet Ping-Pong, Paloma alebo Brouzzzer?“

(4) Ďalším dôvodom boli ich prapodivné účesy. Viktorova a Violina mama sa totiž nedávno druhýkrát vydala a jej nový muž bol kaderník. Volal sa pán Bodžarov a jeho slogan znel: „Strihám ako pravý Bulhar!“. Ako to asi vyzerá, už nechám na vašu predstavivosť.

„Tie nie sú zlé,“ pripustil Viktor. „Ale podľa mňa je úplná topka Kyberdodo!“

„Jémine, jasné, Kyberdodo!“

„O tom som v živote nepočula,“ hlesla Ella.

„Odkiaľ ho poznáš? Z Twitteru?“ opýtal sa Fred.

„Čosi! Twitter je pre dôchodcov,“ vysvetlil mu Viktor. „Nie, nie, Kyberdodo odporúčajú všetci na...“

„... Instazhone?“ hádala Viola. „Egolande? Kvakku? FaceTunneli? Pintreste? Naslepočete?“

Viktor pokrútil hlavou. „... na Popletsi!“

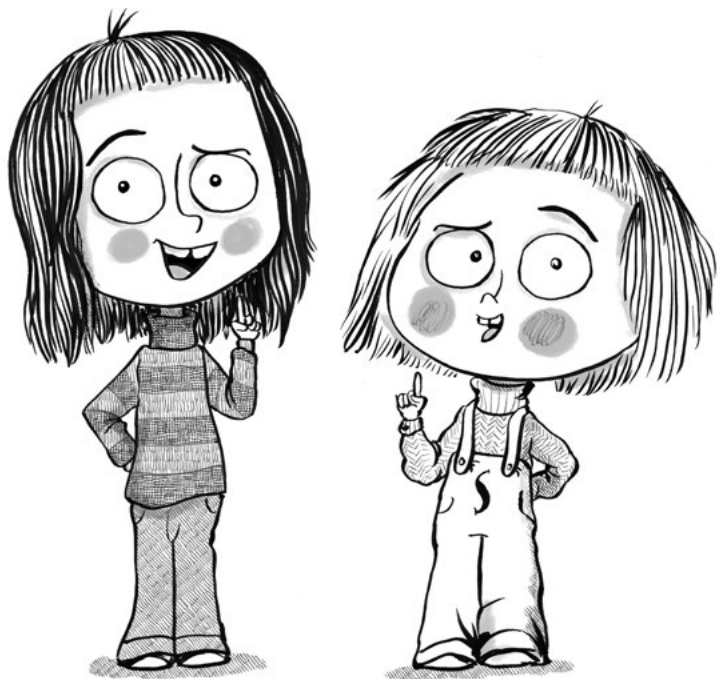
„Popletsi! Jasné!“

Ella, ktorá až doteraz hľadela na displej, sa napokon otočila. „Počúvajte, vy dvaja. Môžem sa vás niečo opýtať? Ste vôbec na nejakej sociálnej sieti?“

Pozreli na seba a pokrútili hlavami.

„Môžete už používať počítač bez toho, aby pri vás sedela mama?“

Viola a Viktor znova na seba pozreli. Potom pokrútili hlavami.

„Maminka povedala, že nám to dovoľí, keď budeme piataci,“ pípala Viola.

A to bol ďalší dôvod, prečo boli iba takmer kamaráti. Viola bola druháčka a Viktor tretiak. Takže mali osem a sedem rokov.

„Fajn, iDecká...“ povedala Ella a otočila sa späť k displeju. „Tak potom by ste nás svojho mudrovania mohli ušetriť. Aspoň kým...“

„Ale, ale, ale.“

To nepovedal ani Viktor, ani Viola. Tí dvaja už vlastne boli fuč, keď sa Ella s Fredom otočili.

Za nimi stáli ďalšie školské dvojčatá: Isla a Morris Fawcettovci.

„Už len títo nám tu chýbali,“ zahorekoval Fred.

KAPITOLA 4

Ďalšie dvojčatá

Tak ako Fred s Ellou, aj Isla a Morris boli dvojčatá. A takisto boli chlapec a dievča, čiže tiež neboli jednovaječné dvojčatá. No na rozdiel od Freda a Elly sa tí dvaja naozaj nepodobali ako vajce vajcu. Isla bolo veľmi, preveľmi pekné dievča, na svoj vek vysoké a štíhle, s modrými očami, drobným noštekou a dlhými vlasmi, ktorými občas zametala, akoby bola v reklame na šampón.

A Morris vyzeral ako zle oholená gorila.

Preto sa nové decká v škole Morrisa báli. A dobre robili. Hoci báť sa bolo treba v prvom rade Isly.

Morris a Isla Fawcettovci totižto šikanovali celú školu a boli na to hrdí. Veľa času trávili zdokonaľovaním svojich dômyselných mučiteľských postupov. Občas dokonca hovorili o vlastnej značke. Nuž a v tej ich značke mal Morris na starosti fyzickú

stránku veci (robit bol'ové žihl'avy na predlaktiach, kopal do členkov s takou silou, až vám nachvíl'u odumreli, t'ahal za vlasy a podobne), ale všetko zlo sa rodilo v Islinej hlave.⁵

„Zmiznite,“ zavrčala Ella.

„Na to zabudni,“ odvrkla jej Isla, natiahla ruku a otočila notebook k sebe a svojmu bratovi.

„Fíííííhaaa!“ zhíkli obaja naraz, s dôrazom na Í.

Ella zdvihla obočie až po samé nebo. „Ako dlho ste si to ,fíha' nacvičovali?“ opýtala sa.

„Asi tri dni...“

„Čuš, Morris!“ zahriakla ho Isla. „Zháňaš ovládač, krpaňa?“

„Zháňaš ovládač, krpaňa?!“ povedal Morris, ktorý keď nevedel, čo má pri šikanovaní robiť, len opakoval po sestre.

(5) Treba povedať, že tí dvaja veru mali úspech. Vo väčšine škôl takéto individuá učitelia rýchlo spacifikujú, ale v Lesfieldskej ZŠ (hoci je to viac-menej dobrá škola) sa Isle a Morrisovi Fawcettovcom zatiaľ všetko prepieklo. Možno preto, že riaditeľ školy sa celkom náhodou volal Stephen Fawcett.

„Super postreh,“ pochválila ich posmešne Ella. „Ešteže vidíte na obrázky a viete si to domyslieť. Neviem, čo by ste si počali, keby tam boli len pís-mená.“

„Haha, si vtipná...“ odvrkla jej Isla. „Ja aspoň na ne dovidím bez okuliarov.“

„Čo máš proti okuliarom?“

„Ja nič, ale ktovie, čo si o nich myslí Rašid. Kto-vie, či sa mu páčia dievčatá s okuliarmi, strojčekom a vrkôčikmi, čo sa stále obliekajú ako prváčky.“

Ella sa začervenala a odvrátila zrak.

Rašida Khana všetci považovali za najkrajšieho chlapca v triede. A čo je dôležitejšie, všetci ho pova-žovali aj za najmilšieho chlapca v triede.

Treba povedať, že Ellu chlapci zatiaľ veľmi ne-zaujímali, hlavu mala plnú skôr videohier, ale keď prišlo na Rašida, bolo jej akosi čudne. Dávno, pra-dávno, ešte v štvrtej triede, skôr než sa z Isly Faw-cettovej stala školská mrška, sa jej Ella zdôverila so svojimi pocitmi a teraz sa stále triasla, že to vykváka

Rašidovi. Jemu sa isto páčila Isla alebo dievčatá, ktoré vyzerajú ako ona, prosto určite nie Ella.

Fred videl, že poznámka o Rašidovi Ellu vykolájala, nuž sa zamiešal do rozhovoru: „Prestaň s tým, Isla.“

„Prosím? Čo si to povedal?“ opýtala sa Isla a pozrela naňho.

„Hej, čo si to povedal?“ zopakoval Morris a tiež naňho pozrel.

Je pravda, že Fred si to len tak zašemotil popod nos.

„Nič,“ odvrkol Fred.

„Hm, to je čudné,“ predvádzala sa ďalej Isla.

„Hej. Veľmi. Čudné,“ zaimprovizoval Morris.

„Dala by som ruku do ohňa za to, že si dačo povedal. Niečo o chlapcovi, ktorého vo videohrách porazí vlastná sestra?“

„Hej! Vlastná sestra!“ prihodil si Morris.

Fred zahanbene odvrátil zrak.

Neprekážalo mu, že Ella ho skoro vždy porazí,

prekážalo mu, keď si ho za to spolužiaci doberali. A niektorí sa v tom veru vyžívali. Niežeby sa Ella pred triedou vychvalovala. Mohol za to ich ocko. Raz na rodičovskom združení sa ho učiteľka totiž opýtala, v čom je podľa neho Ella výnimočne nadaná a on povedal: „V hraní videohier. Čakal by som, že vo videohrách bude vynikať skôr Fred, ale predstavte si, to Ella má zázračné prstíky.“

Nuž a ich ocko má hlas ako hrom, takže ho nepočuli len v triede, ale aj na chodbe a možno aj v celej škole.

„Počuj, Fred, podľa mňa hráš videohry ešte miernejšie ako normálne hry,“ vyhlásila Isla.

„Hej, normálne hry!“ zopakoval Morris.

„Ako napríklad...“ začala Isla a pozrela na Morrisa. Nastalo ticho.

„Čo?“ opýtal sa Morris.

„Napadlo mi, že by si to mohol dopovedať,“ povedala Isla.

Morris sa zamračil. „Čo mám dopovedať?“

„No že čo ešte nevie hrať... mohol by si uviesť príklad.“

Morris bol celkom bezradný.

„No tak, Morris!“ naštvála sa Isla. „Nemôže byť všetko na mojich pleciach, musíš mi so šikanovaním pomáhať. Vieš, aká je to drina stále vymýšľať, čím ostatné decká znemožníme a ponížime? Popravde mám pocit, že sa popri mne len tak vezieš.“

Morris sa znova zamračil. Potom ešte viac. Nakoniec sa mu tvár vyjasnila. „Futbal!“ zvolal víťazoslávne a zapukal prstami.

„Áno, super, Morris! Počuj, Fred, v čom si horší, vo futbale alebo vo FIFA? Stavím sa, že FIFA ti ide lepšie, lebo na trávniku si ozaj nemehlo.“

„Hej, nemehlo!“ zopakoval Morris.

„Och, buďte už ticho!“ skríkla Ella a postavila sa im zoči-voči.

„Hej, buďte už ticho!“ zopakoval Fred a tiež sa im postavil zoči-voči. Už mal toho plné zuby.

Futbal bol pre Freda najdôležitejší na svete. Tak

túžil byť v školskej jedenástke. Chcel hrať s tými najlepšimi a dať víťazný gól v Zimnom medziškolskom futbalovom turnaji Lesfieldu a okolia. Chodieval aj na nábor, ale vždy sa niečo pobabralo, takže ho nikdy nevzali.

Odkloňme sa nachvíľu od nášho hlavného príbehu a pozrime sa, čo sa stalo, keď sa Fred náboru do školského futbalového tímu zúčastnil naposledy.

KAPITOLA 5

Skorofutbalista Fred

Toto sa stalo vlani, keď bol Fred v piatej triede. Na nábor si kúpil úplne nové kopačky, na ktoré minul celé vreckové. Boli to krikľavo žlté *Maraudery*. Fred si bol stopercentne istý, že vďaka nim to dokáže (teraz už musí, keď po iné roky to nevyšlo).

Bohužiaľ, Erik s Janine Freda nikdy poriadne nenaučili zaviazať si šnúrky.⁶ Takže každé ráno mu ich

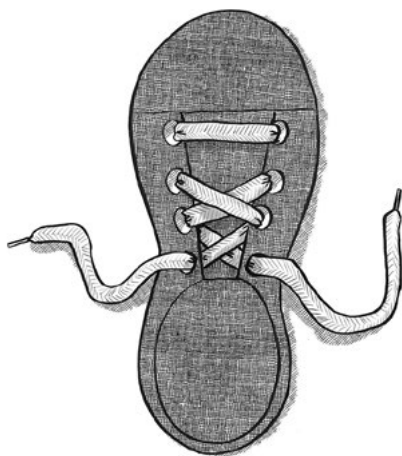
(6) Aby sme im nekrivdili, musíme povedať, že keď nastala chvíľa, aby sa ich deti naučili viazať si šnúrky na topánkach, doniesli domov veľkú plochú kartónovú topánku, ako vidíte na obrázku.

Ella si s ňou vystačila, ale Fred nemal toľko šťastia. Topánku zaviazal ako nič, ale keď prišlo na vlastné tenisky, nešlo to.

Ella pred vyučovaním zaviazala veľmi silno, až na tri mašličky, a mal na celý deň pokoj.

No v deň náboru chcel Fred len jednu mašličku, lebo trojitá mašlička by bola priveľká a boli by s ňou problémy. Napríklad keby sa stalo, že lopta dopadne na okraj pokutového územia a on s ňou bude musieť prekl'učkovať okolo piatich obrancov až do pravého horného rohu (čo v živote nespravil, ale bol si istý, že dnes ho to určite neminie).

„Si si istý?“ opýtala sa Ella, ako kl'ačala na postrannej čiare školského futbalového ihriska. Hovorím školské ihrisko a postranná čiara, ale Lesfieldska ZŠ bola len viac-menej dobrá škola, takže namiesto futbalového ihriska mala iba blatisťý trojuholník v miestnom parku a za postrannú čiaru slúžil betónový chodník.

„Som,“ prisvedčil Fred. „Dnes len jednu hrčku, poprosím.“ A už ho nebolo. Čochvíľa sa mu šnúrky rozviazali, potkol sa a spadol do blata.

Každú chvíľu teda odbiehal k postrannej čiare a Ella mu vždy a znova zaviazala šnúrky.

No keď k nej dobehol piatykrát, napajedila sa: „Ak ti ich nemôžem zaviazať na tri hrčky, nezaviažem ti ich vôbec, aby si vedel!“ Nato si sadla na kolotoč na ihrisku, asi šesť metrov od neho.

Nuž Fred zašiel s rozviazanými šnůrkami za rozhodcom pánom Barringtonom. Lesfieldska základná škola bola v podstate dobrá škola, ibaže telocvičiarom bol šesťdesiatsedemročný pán Barrington, ktorý nosil okuliare hrubé ako popolníky.

Pán Barrington si teda s hlbokým povzdychom klákol na koleno a zaviazal Fredovi šnůrky (a kým sa zdvihol, čo mu trvalo hádam aj tri minúty, padli štyri góly, ktoré nik nezaznamenal). No zrejme ho tým unúval, lebo vždy keď sa k nemu neskôr priblížil, odbehol preč (alebo sa skôr odšuchtal).

Fred bol v koncoch. Kopačky sa mu stále rozväzovali. Chvíľu si želal, aby tam s ním boli rodičia, čo si želal naozaj veľmi zriedkavo.

Nakoniec sa Ella nad ním zľutovala a Fred musel pristúpiť na trojmašličkové viazanie. Dve minúty nato sa k nemu priblížila lopta na okraj pokutového územia.

„Ideš, Fred!“ zvolala Ella. „Kopni do toho!“

Fred sa sústredil na loptu. Bežal k nej, presvedčený, že teraz sa mu už šnúrky isto-iste nerozviažu, a kopol do lopty presným stredom ľavej kopačky.

Kopol do nej trojitou mašličkou.

Takže lopta sa kopačky skoro nedotkla. Odrážila sa od mašličky a tu musíme uznať, že Fred sa nemýlil. Mašlička bola priveľká. Lenže to, že sa nemýlil, mu bolo figu platné. Lopta mu totiž preletela ponad hlavu a trafila pána Barringtona rovno do tváre.

„Au!!!“ zreval pán Barrington, keď mu z nosa odleteli hrubočizné okuliare a spadli do blata.

Všetci okrem Freda sa dlho, schuti a nahlas smiali. Fred sa len otočil a odišiel, lebo vedel, že tento rok sa do školského futbalového tímu znova nedostane.

A teraz zasa späť k nášmu príbehu.

KAPITOLA 6

Žihľava

Takže preto sa Freda dotkli Isline a Morrisove narážky na jeho chabé futbalové výkony. A preto im povedal, aby boli ticho.

Umlčal ich a hrialo ho to pri srdci. Mal pocit, že dozrel čas na to, aby povstal za svoje práva a vzoprel sa im. A tak sa vzoprel. Povedal „Dost!“ . Urobil hrubú čiaru v piesku, za ktorú tí dvaja nesmeli prejsť.

Povstal za svoje práva, vzoprel sa, dostal to zo seba, spravil hrubú čiaru, ktorú tí dvaja nesmú prejsť a to

teplo, čo ho zahrialo pri srdci, mu určite bolo istou útechou. A len čo k nemu Morris pristúpil, kopol ho do nohy, zatáhal za vlasy a spravil mu takú žihľavu na predlaktí, že mu skoro zhorelo.

KAPITOLA 7

Kliknite sem

„Je mi to veľmi ľúto,“ povedala Ella a pomáhala Fredovi zo smetného koša. (To bol Islin a Morrisov posledný t'ah, strčili Freda do koša v počítačovej miestnosti zadkom napred, takže mu z neho trčali len nohy, vyzerali ako rúčky z fúrika).

„Nemusí ti to byť ľúto,“ zavzdychal Fred.

„Čo si povedal?“ nepočula Ella.

„Povedal som...“ skúsil znova Fred a tentoraz sa snažil tol'ko nevzdychať, „že ti to nemusí byť ľúto.“

„Ale ja som tvoja sestra,“ schmatla ho za ruku

a potiahla. „A to, že som dievča, neznamená, že som neschopná ochrániť t'a pred hlupákmi a...“

Ako hovorila, t'ahala brata k sebe. Nakoniec sa prevrátil na zem aj s košom na zadku. Vyzeral trochu ako slimák s domčekom. Dve sekundy nato kôš s buchotom dopadol na zem a Fred bol znova slobodný. Pozbieral sa zo zeme.

„Viem, Ella. Ved' si sa snažila. Nemôžeš za to, že Isla má ručiská ako opica.“

Tým chcel povedať, že kým Morris vystriedal na Fredovi osvedčené tyranské techniky, Isla vystrela ruku, prilepila Elle dľaň na čelo a držala ju tak v bezpečnej vzdialenosti od Freda. Ella mu chcela pomôcť a párkrát sa aj zahнала, ale bohužiaľ bola stále veľmi ďaleko a triafala len do vzduchu.

„Inak, kde je notebook?“ opýtal sa Fred.

Obaja sa poobzerali. Nebol na policičke. Ležal na zemi vedľa papierikov od cukríkov, čo vypadli zo smetného koša. Dopadol hore nohami a vyzeral ako malý stan.

„Hí!“ zhrozila sa Ella.

Opatrne ho zdvihla, akoby to bol vtáčik so zlomeným krídelkom. No keď počítač otočila, zistila, že sa mu nič nestalo. Vlastne vyzeral, že pád mu priam prospel. Displej doslova žiaril a prehliadač sa náhodne otvoril na novej stránke, na ktorej bolo toto:

Ovládač vyzeral fantasticky. Okrem dvoch modrých pásov na bokoch bol celý čierny. Na pravej strane bolo až šesť tlačidiel, nielen štyri ako zvyčajne. Neboli farebne odlišené (červené, zelené a žlté) a neboli na nich písmenká ani číslice. Tento ovládač mal zlaté, strieborné, diamantové, smaragdové, jantárové a rubínové tlačidlo.

Aj páčka bola navrchu ozdobená drahokamom a vyzerala, že vytŕča z displeja, akoby to celé bolo

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.